

Arrest

nr. 73 629 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2011 tot afgifte van een besluit tot terugwijzing, genomen door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BEERNAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Iraakse nationaliteit, geboren te Irak op X.

1.2. Op 27 december 2006 werd verzoeker door de onderzoeksrechter aangehouden op verdenking van dader of mededaderschap aan mensenhandel en valsheid in geschrifte.

1.3. Verzoeker werd op 6 januari 2010 door het hof van beroep te Brussel veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf.

1.4. De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 3 juni 2011 beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 3 oktober 2011 heeft de federale staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een besluit tot terugwijzing uitgevaardigd.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Irak;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 27 december 2006 schuldig heeft gemaakt aan mensensmokkel door met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben dat personen die geen EU-onderdaan zijn, het Belgisch grondgebied in strijd met de wetgeving zijn binnengekomen, erdoor zijn gereisd of er hebben verbleven, met de omstandigheden dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeert ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken en dat het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik gemaakt te hebben van authentieke en openbare geschriften handels-, bank- of private geschriften, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen of vast te stellen, feiten waarvoor hij op 6 januari 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT :

Artikel 1.- S. M. (of M.) A. K. (of K.), geboren te (...) op (...), wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker vordert tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De verwerende partij betoogt evenwel dat verzoeker er geen belang bij heeft om de schorsing van de bestreden beslissing, een besluit tot terugwijzing, te verzoeken, daar in dergelijke geval, ingevolge de vreemdelingenwet, een annulatieberoep reeds schorsend werkt.

2.2. De Raad wijst er op dat conform artikel 39/79, 4° van de vreemdelingenwet, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een besluit tot terugwijzing opschortende werking heeft. Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan derhalve worden genomen ten aanzien van verzoeker hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken. De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. Verzoeker licht zijn enig middel toe: *“Dat een Ministerieel Besluit tot terugwijzing slechts kan worden getroffen ten aanzien van een vreemdeling die niet in het Rijk is gevestigd, wanneer de minister van oordeel is dat de vreemdeling dooi’ zijn persoonlijk gedrag de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de voorwaarden tot verblijf niet heeft nageleefd; Dat de Dienst “opgesloten” - Bureau D van Dienst Vreemdelingenzaken- verantwoordelijk is voor het voorstellen of het nemen van een verwijderingsmaatregel, die worden genomen tegen een vreemdeling die door een strafrechtbank worden veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 6 maanden; Dat in dat geval de verblijfssituatie van de vreemdeling onderzocht wordt en de bevoegde overheid wordt vastgesteld; Dat het Ministerieel Besluit tot terugwijzing een verbod inhoudt om het Schengengebied gedurende een periode van 10 jaar binnen te treden; Dat onder andere ook Noorwegen onder het Schengengebied valt; Dat deze Dienst geen rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie van de heer (S.); Dat de Dienst Vreemdelingenzaken alleen op basis van verzoekers nationaliteit heeft besloten om een verwijderingsmaatregel voor te stellen of te nemen; Dat verzoeker reeds 12 jaar in Noorwegen woont met zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen; Dat de heer (S.) geen familie of woonplaats meer heeft in Irak; Dat dit voor de heer (S.) betekent dat hij niet naar zijn gezin in Noorwegen kan terugkeren; Dat de heer (S.) inmiddels 77 jaar is en lijdt aan suikerziekte; Dat indien verzoeker wordt teruggewezen naar Irak, dit als gevolg zou hebben dat hij zijn familie gedurende 10 jaar niet meer kan zien; Dat bovendien de veiligheidssituatie in Irak veel te onzeker en gevaarlijk is; Dat de heer (S.) nergens naartoe kan gaan in Irak; Dat omwille van zijn leeftijd en gezondheidstoestand, deze maatregel onmenselijk is; Dat dit ongeoorloofd is. B. Dat een Ministerieel Besluit tot terugwijzing slechts kan worden getroffen wanneer de minister van oordeel is dat de vreemdeling door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad; Dat het Ministerieel Besluit dd 3 oktober 2011 niet motiveert waarom de heer (S.) een gevaar zou zijn voor de openbare orde; Dat het Ministerieel Besluit enkel verwijst naar de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen; Dat er vervolgens wordt vermeld; “Overwegende dat uit de voorafgaande feiten blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad.” Dat er geen rekening heeft gehouden met de belangenafweging van het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’; Dat er nergens wordt gemotiveerd waarom de heer (S.) actueel een gevaar vormt voor de openbare orde; Dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen bewijs vormt van een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid; Dat bovendien in het Ministerieel Besluit vermeldt dat de heer (S.) reeds geruime tijd in Noorwegen bij zijn gezin woont; Dat de betrokken instanties wel degelijk op de hoogte waren van verzoekers verblijf- en levenssituatie; Dat hiermee geen rekening werd gehouden en men louter op basis van verzoekers nationaliteit de verwijderingsmaatregel heeft genomen; Dat gelet de leeftijd en de gezondheidstoestand van de heer (S.) er niet kan worden besloten dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde; Dat de beslissing niet wettig verantwoord is. Dat motivering als dusdanig onjuist is en bijgevolg artikelen 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandeling dd. 19 juli 1991 schendt; Dat verzoeker om deze redenen en nog eventuele andere te ontwikkelen in de loop van de procedure, verzoekt dat het beroep zou worden aanvaard en dat het Ministerieel Besluit tot terugwijzing van de Minister van Migratie- en Asielbeleid zou worden vernietigd en de tenuitvoerlegging zou worden opgeschort”.*

3.3. De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst op artikel 20 van de vreemdelingenwet, de wettelijke basis waarop de in casu bestreden beslissing werd genomen, als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde

of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, § 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

3.4. In het besluit van 3 oktober 2011 ten aanzien van de persoon van verzoeker wordt verwezen naar de strafbare feiten die verzoeker heeft gepleegd en zijn veroordeling. Het is geenszins onredelijk van de gemachtigde om op basis van deze inbreuken te oordelen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. Evenmin is het onredelijk om te oordelen dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van verzoeker een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde. Verzoeker werd bovendien veroordeeld voor georganiseerde mensensmokkel, hetgeen ontegensprekelijk een ernstige misdaad betreft.

3.5. De bestreden beslissing werd ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, omkleed. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Verzoeker kan niet dienstig kan verwijzen naar zijn vrouw en (klein)kinderen in Noorwegen en naar zijn medische toestand, gezien uit de stukken van het administratief niet blijkt dat verzoeker familieleden heeft in het Rijk, noch dat verzoeker om medische redenen het Rijk niet zou kunnen verlaten. Aan de het bestuur kan dan ook niet worden verweten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden.

3.7. De bijkomende stukken die verzoeker heeft neergelegd werden pas ter kennis gebracht ter terechtzitting van 21 december 2011. Het bestuur had dan ook geen kennis van deze stukken, onder meer verblijfspapieren in Noorwegen en een geplande medische afspraak bij een dokter in Noorwegen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de als dan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794). Verzoekers beschouwingen kunnen aldus niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet gegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC